

торбж-тъ; тажъ, кож-то видишь на рамена-та ми, ние моя, нъ чужда.“

Въ това врѣмя, както ся види Милошь ся е находдалъ въ Бѣлградъ. И былъ е тукъ вече неколко недѣли заложенъ за примирие на земята. Сега ние мислилъ той нищо друго, нъ какъ ще ся изтъргне отъ турски-тъ рѣцѣ, и какъ ще ся измъкне отъ Бѣлградъ пакъ да скочи помѣжду народъ-тъ. Нъ преди да побѣгне, гледалъ е той да освободи 60 Сърбы, кои-то сж робували въ дворъ-тъ Сулимановъ, и заради кои-то ние сѣмнявалъ, че неще ги издави Сулиманъ тутакси, чтомъ чуе, че е плавнала буна-та, кож-то той мисляше да подигне. Затова обѣща той заради тѣхъ 50,000 гроша на Сулимана и ги проводи незабавно на вѣтрѣ въ Сърбиѣ. Нъ отъ къдѣ да ся намѣрѣтъ толкова пары? 50,000 гроша стрували сж на онова врѣмя колко-то днесъ миліонъ. Той даде на Сулимана писмено заради тажъ сумж, пакъ искалъ е да излезе отъ Бѣлградъ съ условие, да дигне своеволенъ порезъ отъ народъ-тъ, кой-то ще побѣрза тутакси заедно съ него да избави свои-тъ братія. Отъ една ся грижѣ и мѣжъ лѣсно отърва, обаче сега ся друга яви. Сулиманъ е навалявалъ да задържи Милоша въ Бѣлградъ, освенъ че му Милошь много причины показвалъ, че е нужно да иде той самъ. И най-после му каза, че е той съ главѣ-тъ си потребенъ тамъ да събере оныя пары, кои-то му е дълженъ, пакъ че той като желае да даде примѣръ на народъ-тъ, трѣбѣ да отиде въ Аустриѣ да продаде добитацы-тъ си, колко-то е ималъ. Сулиманъ ся най-после приклони да го пустне; и въ настоя-